

ALİ MÜZEYYEN

Bağdâd'da yetişen evliyânın büyüklerinden. İsmi, Ali bin Muhammed Müzeyyen olup, künyesi, Ebü'l-Hasen'dir. Bağdâd'da doğdu. Sonra Mekke-i mükerrermede yerleşti ve 328 (m. 939)'de orada vefât etti. Cüneyd-i Bağdadî, Sehl bin Abdullah ve zamanında bulunan tasavvuf büyüklerinden birçoğu ile görüşüp sohbet etti. Haram ve şüphelilerden sakınmakta, dünyâyâ gönül vermemekte, mertebesi çok yüksek idi.

Ali Müzeyyen (radiyallahü anh) buyurdu ki:

“Bir kalbde, âhıret arzusu zuhur edince, dünyâ düşüncesi o kalbden kaybolur.”

“Evliyâ arasında nikâr (Emr-i ma'rûf ve nehy-i münker) kalkınca, bunlarda hayır kalmaz..”

“Tasavvuf, her şeyin sahibi olan Allahü teâlânın emirlerine büyük bir teslimiyyetle boyun eğmektir.”

“Allah yolunda nefsi ile yürümek isteyen, daha ilk adımında hatâ etmiş demektir. Nefsini terk edip de ihlâs ile yola çıkarsa, Allahü teâlâ ona, kendisine kavuşturacak rehberi gösterir.”

“Ucb sahibi (iyi amellerini beğenen, güzel, kusursuz gören kimse), yavaş yavaş helake gider. Yaptığı kötülükleri iyi zanneden ise zâten felâkettedir.”

“Ucub (ibâdet yaptığı için kendini beğenme) Allahü teâlânın ebedî hoşnutsuzluğuna sebep olur.” “Bütün makamlara kavuştuğunu sanan aldanmıştır.”

“Bir kimse, görünüş itibariyle siddîklar mertebesinde de olsa, bir göz açıp kapayacak kadar zaman, kalbi, insanı Allahü teâlâdan uzaklaştıran şeylere meyl ederse, o kimse ilerliyemez.”

“Allahü teâlânın, kendisine kâfi olduğunu bilmeyen kimseyi, Allahü teâlâ, mahlûklara muhtaç eder.”

